

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 139.

Tolvte Session.

58de Møde.

Måndagen den 7de Januar Kl. 2.

(Fortsat.)

Madvig (forts.): Men saalænge Embedsmanden nødvendigt skal have Contoirhold, veed han ikke, hvad hans Lønning er, naar han ikke veed, hvad han faaer til at bestride de Contoirudgifter, der som en Byrde paa hvide Embedet. Det staaer usikkert hen, og vi komme derved alfsaa til indirecte at behandle Justitsembedsmændenes Lønning i den aarlige Finantslov gennem Fastsettelsen af Contoirholds-godtgjørelsen og hvor der kan gjøres Forandringer i hvad Regjeringen har foreslaaet. Men jeg troer, at denne Form, hvor man igjen har udvidet den aarlige Bevillingslov til at være noget Andet end en aarlig Bevillingslov, til at være en Lov, hvorved man fastsætter, hvad der hører til den daglige Organisme, er absolut feil, og jeg troer, at Landstinget saa meget mere bør modsætte sig dette, som det mange Gange i den senere Tid har vilst sine Bestræbelser for at holde Finantsloven inden for den formelle Grænse, uden hvilken Finantslovens Forhandling tilsidt vilde støde paa uovervindelige Vanskeligheder og paa en eller anden Maade bringe det constitutionelle Måffineri i Forvirring. Det er især disse to Punkter, som jeg har troet ved første Behandling at burde henlede Opmærksomheden paa. Der er endnu en Forandring i § 8, som jeg troer sigter til det Samme, nemlig at indbringe i Finantsloven, hvad der ikke har hjem-

me der, men det er en underordnet Bestemmelse, der kun kommer til Anvendelse, hvor der er Tale om Medlæggelsen af et Embede, og jeg skal derfor ikke videre indlaabe mig derpaa. Resultatet af de Overveielser, jeg har anstillet angaaende dette Lovforslag, er, at der er Grund for Landstinget til i det Væsentlige at føre Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, det havde, da det blev forelagt af Regjeringen.

Mossin: Jeg er bleven foranlediget til at tage Ordet af en Skrivelse fra Børgere-representationen i Allinge og Sandvig, og ihvorvel det er om et underordnet Punkt, haaber jeg dog, at det maa være mig tilladt kortelig at berøre det ved denne første Behandling. Børgere-representationen i Allinge frem-sætter nemlig et Ønske om, at Byen med trende nærliggende Sogne maa komme til at danne en selvstændig Jurisdiction, saa at den ikke blev knyttet til Hasle, og at, hvis ikke dette Ønske kunde gaae i Opfyldelse, man da maatte som hidtil beholde en Byfryder paa Stebet. Dette Ønske er baseret paa, at Byen er i stedse tiltagende Opkomst. Der anføres saaledes, at i 1846 var Tolken 70 Rd., og i 1858 var den 1057 Rd. Brandforsikringssummen for Allinge og Sandvig var i 1830 21,510 Rd., i 1860 derimod 172,260 Rd. Der bemærkes endvidere, at der er anvendt 30,000 Rd. for at tilveiebringe en Havn, fort sagt, at Byens stadigt fremstridende Opkomst gjør det ønskeligt at høre den til en selvstændig Stilling, og i all Fald utilkrædeligt at berøve den den Byfryder, som tidligere har havt Sæde der. Hvorvidt det Ønske, der saaledes